

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 164/07-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť L. Š., N., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 60/2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. Š. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2007 doručená sťažnosť L. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 60/2007.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností vyplynulo, že proti sťažovateľovi bol vydaný platobný rozkaz navrhovateľa E., o. c. p., a. s., z 18. februára 1998. Proti platobnému rozkazu sťažovateľ nepodal odpor. Dňa 9. januára 2002 podal sťažovateľ žalobu Okresnému súdu Bratislava IV proti odporcovi - Exekútorový úrad B., súdnemu exekútorovi JUDr. J. F. o zaplatenie 8 024 Sk ako neoprávnene získaný majetkový prospech pre navrhovateľa.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza:

„V uznesení Krajského súdu v Bratislave č. 2 Co 60/2007–52, ktorým potvrdil Uznesenie Okresného súdu, sa tento súd dotýka týchto skutočností, ktoré si uplatňujem ako porušenie mojich základných práv a slobôd, keď v uznesení poukazuje na to, že som mal podať odpor na platobný rozkaz, čím som mal sám upozorniť na nesprávne rodné číslo. (...)

Túto ujmu si po uvážení ústavnosti celého postupu uplatňujem prostredníctvom Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Zároveň touto cestou si uplatňujem náhradu za prietahy v súdnom konaní od 9. januára 2002.“

Na základe uvedeného sťažovateľ zastáva názor, že bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a rovnako jeho základné právo podľa čl. 19 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 19 ods. 3 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným

základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť (príčinná súvislosť) medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Zo sťažnosti a z predloženého spisu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svojím uznesením sp. zn. 2 Co 60/2007 nijako nemohol porušiť základné právo garantované v namietanom čl. 19 ústavy. Krajský súd v ňom len posúdil skutkovú a zároveň aj právnu otázku, keď považoval za dostatočne preukázanú osobu odporcu (sťažovateľa) prostredníctvom uvedených osobných údajov. To, že navrhovateľ alebo súd neuvedie rodné číslo (alebo iný neobligatórny údaj), prípadne ho uvedie nesprávne v návrhu na začatie konania pred súdom alebo v samotnom rozhodnutí, nemôže byť dôvodom na nekonanie dotknutej osoby, a tým na nebránenie sa v súdnom konaní.

V prípade sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zistil, že takáto príčinná súvislosť neexistuje, to znamená, že namietaným postupom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práv označených sťažovateľom.

Odhlíadnuc od uvedeného neprípustnosť sťažnosti vyplýva aj zo samotnej skutočnosti, že ústavný súd nie je oprávnený rozhodovať o osobnostných právach sťažovateľa skôr, než o nich nerozhodne všeobecný súd v rámci svojej kompetencie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd na záver konštatuje, že sťažnosť nespĺňala zákonom predpísané náležitosti, avšak vzhľadom na jej odmietnutie pre jej zjavnú neopodstatnenosť nepovažoval už za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2007